Ma ei läinud mitte häämeelega suurtes seltskondades, sest et ma hirmus arg olin. Aga mis ei tee inimene töit ära, et aga ühele neiukesele meeldida!

Ma panin endale toredad pühapäewartided selga ja ehtisin end üleüldse nagu peigmees-inimene kunagi.

Kui ma aga oma tulewase äiataadi maja ette jõudsin, põksus mu süda kange hirmu pärast nii waljusti, nagu oleks mu rinnus kümme seppa tööl olnud.

„Ah", mõtlesin ma, „kui sääl kedagi wöörast ei oleks — oh, kui töik juba mööda oleks!"

Õnneks leidsin ma oma äiataadi ütsipäinis. Ta kirjutas oma toas üht rehnungi.

„Teie tulete wähe hilja, herra Aru," sõnas ta.

Ma tegin sada kraapjalga pahemale ja paremale poole ja naersin ahastuse pärast, et lahket nägu teha, kuna suur seltskond wööraid mu pääajus tuhatnelja keeru käis. „Ah, kui wööraid ei oleks!" ohkasin ma.

Waheajal oli äiataat rehnungi walmis saanud ja otsis liiwatopsi. Häätahtlikelt tahtsin ma teda silmapilk aidata, kargasin püsti, wõtsin aga õnnetul kombel liiwatopsi asemel tinditopsi ja walasin walmiskirjutatud rehnungile selga. Minestus kippus mulle etsitust märgates kallale. Selles segaduses ja rutus tõmbasin ma taskust oma lumiwalge taskurätiku ja hakkasin sellega lauda puhastama.

„Kolmatkümmend, mis Te' teete, herra Aru!" hüüdis äiataat naerdes, lükkas mind mu musta rätikuga eemale ja seadis töik jälle korda. Siis saatis ta mind saali, kus terwe seltskond juba koos oli.

Ma läksin talle järele, aga mu süda oli täis ärausutlemata kohmetust, mis aga weel suuremaks läks, kui

maha waadates oma pükssisääre pääl suure wärske tindipleti nägin olewat. „Taewas, halasta!" õhkasin ma. „Mis saawad teised minust arwama?"

Saali uks läheb lahti, ma tahan end õige wiisakaks teha, astun ruttu üle läwe sisse, kumardan paremale ja pahemale poole ja teen kraapjalgasid, mis kanged kondid aga lubawad, ei näe aga hirmu ja kohmetuse pärast sugugi, et just minu ees üks tüdruk seisab, kes parajasti üht pasteeti lauale wiib. Mu silmad on kirjud ja ma kumardan edasi. Kumardades löön ma pääga tüdrukule selga, nii et kallis pasteet lopsti! taldriku päält põrandale lendab, ja ise kumardan ma ikka edasi. Mul oli, nagu seisaks ma lahingisse minemiseks walmis olewa waenlase wäe ees, kuna tülm higi mu otsaesist kattis.

Kuda wõõrastele minu kumardused meeldisiwad ja kuda nad wastasiwad, ei tea ma, sest üles waadata ma ei julgenud, waid kumardasin ikka edasi, kuni üks uus õnnetus mu auupakkumistele piiri pani. Ma olin nimelt kumardades oma jalgadega maakolewa kalli pasteedi juurde jõudnud, mida tüdruk, kes ära oli ehmatanud, weel mitte ei olnud üles wõtnud.

Korraga tunnen ma, et mul midagi jala all on; näha ma enam ei wõinud, sest et mu silmad hirmu pärast kirjud oliwad. Mu jalg libiseb alt ära ja ma langen, nii pikk kui ma olen, plauhti! põrandale pikali. Juuresolejate naerukaja wõite enesele ise mõtelda!

Kukkudes kiskusin ma enesega ühes ka kats tooli kaasa, millest ma kinni haarda tahtsin, pääle selle weel ühe noore preili, kes teise tooli pääl wagusasti istus. Ja — kulla taewas! — nimelt Maali oli see!

Eesti rahwa Kasuline Kalender 1895, lk. 25